

havarens motåtgärder efter sitt ca 30:de år representerar i medeltal bara hälften av värdet hos motsvarande lika gamla oinfekterade hus.

Ur den av husbocken förorsakade värdeminskningen som funktion av tiden kan man beräkna den maximala skadegörelsen i de undersökta husen till 3,75% per år.

Husbockens betydelse som skadedjur i trähus är i våra dagar större än tidigare, dels emedan man numera använder klenare virkesdimensioner dels emedan våra nuvarande ordinärt uppförda trähus av regelverkskonstruktion är betydligt känsligare för husbockens skadegörelse än stockhus. Därför lönar sig alla åtgärder, som avser att förhindra spridning t.ex. med möbler eller rivningsvirke, att förebygga angrepp, t.ex. användning av impregnerat virke, eller att utrota larver och imagines i redan infekterade träkonstruktioner och byggnader.

Diskussion: På frågor av dr Lekander upplyste föredragshållaren, dels att uppgiften om att utvecklingstidens längd för husbocken torde variera mellan 5 och 12 år är en förmodan, medan en utvecklingstid på 7 år är fastslagen, dels att det på grund av brist på meteorologiska observationer icke varit möjligt att jämföra humiditetstalen för Kökar och Ålands huvudö.

Nästa föredragshållare var fil. mag. Arnold Stenmark, som talade över ämnet

Några erfarenheter av aktuella bekämpningsmedel.

Hösten 1956 utlades av Statens växtskyddsanstalt ett större försök mot jordgubbsskvalster (*Tarsonemus pallidus* Banks), varvid följande preparattyper begagnades: *endrin* (18,5%), *Meta-Systox*, *paration* (35%), *lindan* (8%), *Kelthane*, *diazinon* (20%) och *malation* (50%). Siffrorna inom parentes anger halten verksamt substans i det använda handelspreparatet och preparaten begagnades i resp. följande utspädningar 0,15%, 0,1%, 0,05%, 0,2%, 0,15%, 0,2% och 0,2%. Vätskemängden per hektar var 2 000 liter. Behandlingen utfördes efter det att skörden avslutats. Med varje bekämpningsmedel genomfördes dels en, dels två, dels tre besprutningar för att utröna, hur många behandlingar, som erfordras, för att ett tillfredsställande resultat skall vinnas. I de fall, när flera behandlingar gjordes, skedde besprutningarna med 5-6 dagars mellanrum. Bästa effekten uppnåddes med *endrin* och *diazinon* och av dessa två var *endrin*et det bästa. Skillnaden i effekt mellan två och tre behandlingar är ifråga om dessa två medel så obetydlig, att två besprutningar får anses vara fullt tillfredsställande. Under våren 1957 utlades även ett försök med *endrin* och *diazinon*, och därvid spreds 1 000 liter sprutvätska per hektar. Resultaten från detta försök föreligger ännu inte, men av iakttagelser vid utläggningen av försöket att döma synes denna

vätskemängd inte vara tillräcklig för att ge den nödvändiga vätningen av de unga bladen i plantornas mitt, där skadedjuren företrädesvis uppehåller sig.

Då och då inkommer rapporter om att man inte får tillräcklig effekt mot spinn i växthus med de organiska fosforföreningarna, och man förklarar detta med att kvalstern utbildat resistens mot dessa kemikalier. Ur hygienisk synpunkt är dessutom användningen av de giftiga fosforföreningarna i gurkhus mindre tilltalande. Av stort intresse ur båda dessa synpunkter är därför de nya, specifika spinnmedlen, som under senare år presenterats på marknaden, t. ex. fenson, difenson, klorbensilat och klorparacid samt tedion. Våra erfarenheter vid användning av dessa i växthus kan sammanfattas sålunda. Klorbensilat gav i ett försök 100% omedelbar effekt. Dess eventuella långtidsverkan hade vi dock i detta försök inte tillfälle att studera. Vid en besprutning med tedion mot spinn på gurka konstaterades 15 dagar efter behandlingen något mer än 80% effekt. Flera behandlingar med denna substans torde kunna ge bättre resultat. En blandning av aramit och tedion gav 100% omedelbar effekt, och även 17 dygn efter besprutningen var plantorna fortfarande fria från spinnkvalster.

Avgörande för dessa preparattypers användning på växthuskulturer blir emellertid växternas förmåga att tåla dem. Vi har gjort några mindre försök för att få en uppfattning härom. Difenson, fenson och klorparacid gav inga brännskador vare sig på bladverk eller utslagna blommor av ett flertal växtslag. Aramit och Kelthane framkallade skador på vissa prydnadsväxter men inte på andra. Tedion visade sig helt oskadligt för de krukväxter, som begagnades i försöket, men på blommorna av somliga växtarter syntes mindre brännfläckar efter behandling med blandningen tedion + aramit.

Med hänsyn till den roll, som spinnet spelar som skadegörare på gurka, är emellertid ifrågavarande preparattypers inverkan på gurkväxter av mycket stort intresse. Difenson, fenson och klorparacid faller då omedelbart bort, eftersom tillverkarna av dessa själva varnar för deras användning på gurka. Det senaste årets försök har gjort att vi börjat ställa vissa förhoppningar på tedionet. I de försök där endast en behandling har gjorts, har inga skador kunnat konstateras på gurkorna, och inte heller vid upprepade behandlingar har så varit fallet. Uptill 7 besprutningar under en tid av omkring 50 dagar skadade sålunda inte på något sätt plantorna. Fruktsättningen var också normal och gurkorna av god kvalitet. Tedion finnes numera även i form av rökbombor och försök med dessa pågår för närvarande.

I anslutning till föredraget upplyste cand. mag. Børge Petersen, att man i Danmark använder paration i väsentligt högre koncentration, nämligen 0,5%, vilket givit bättre resultat än det som redovisats i föredraget.